

papers

81

2007
maig
juny
3a època

del Secretariat de les Institucions Escolars de l'Escola Pia de Catalunya

V Assemblea: l'estil, un camí per al canvi

4

V Assemblea

Parlem amb **Miquel Mateo**

6

Recull Pedagògic

**Convidats a participar,
convidats a decidir**

L'Assemblea, una bona pràctica participativa

Setembre

Iniciem el curs: curs d'Assemblea. L'Assemblea es fa present en les converses, els pensaments, la planificació... necessitem fer-nos una idea més precisa del significat d'una paraula que, d'entrada, relacionem amb multitud d'experiències i conceptes diversos: reunió, diàleg, grup, finalitats comunes, decisió, projecte, debat, tria, concreció, futur, participació, democràcia, objectius... i deixem que ens suggereixi imatges diverses que ens ajudin a imaginar-la per així fer-la més nostra. Parlar d'Assemblea és parlar d'una bona pràctica participativa. De quina altra manera es pot analitzar, discutir, valorar i acordar? En una tirania les assemblees estan prohibides. Alguna cosa deuen tenir que els dictadors les aboleixin. Potser hem de pensar que gestionar la participació democràtica, sense que la gent surti de mare no es deu aprendre en quatre dies. Aprendre a participar? A dialogar? A discutir? A analitzar? Caram...! quant d'aprenentatge cal fer...

Desembre

Primera aturada després d'un camí ric, intens, participat; d'anàlisi i de reflexió, de contrast i valoració, de mirar enrere per saber on estem i què i com ho hem fet per arribar-hi. De mirar endavant per no aturar-nos. Ara sabem on som i podem començar a imaginar l'horitzó, a perfilar les imatges del què i el com. Hem de trobar el camí –no qualsevol camí– possible i millor per a tots.

Febrer

Projectem noves rutes concretes i possibles, tornem a la reflexió i al diàleg, a la participació i al compromís. Cada vegada, la imatge del recorregut a fer és més clara. Ens cal anar a poc a poc, sense fer drecera, pas

a pas, assaborint el paisatge i sense descuidar cap dels ingredients que faran del trajecte una experiència gratificant de construcció comuna. Combinem coratge i prudència i apuntem vies diferents però totes dirigides al mateix fi. Sabem que tot no es pot fer. Haurem d'afinar bé la tria.

Març

16 i 17 a Calella. V Assemblea: conjunt de vivències associades a moments de grup, de debat, de diàleg respectuós i apassionat –s'apassiona el que estima– i de presa de decisions conscients i intencionades –estratègiques, oi?–. V Assemblea: caràcter singular. Singular perquè neix de la voluntat decidida de transformació; perquè inclou a tots els que estan disposats a fer realitat un altre món; també, perquè és alhora punt final i punt d'inici d'un procés que no es para, malgrat es pren el temps que cal per aturar-se a valorar, projectar, concretar i decidir. V Assemblea: projecte educatiu. Projecte, una paraula habitual i estranya tan relacionada amb la vida de cada dia i també malmesa. Ara, es fa estrany, entre joves i no tan joves, parlar de projecte de vida, projecte de parella, projecte professional, projecte personal, projecte de país, projecte educatiu... V Assemblea ha fet reals moments per escoltar, enraonar, dialogar, matisar, enriquir, millorar, incorporar..., per construir projecte.

I ara, què?

Ara toca planificar. Fer-nos bones preguntes que ens ajudin a clarificar quines accions ens acostaran a l'objectiu. Disposar amb cura tots els ingredients que ho faran possible i anar caminant per fer del somni d'avui, la realitat de demà!

Escampem la notícia

El somni d'avui, la realitat de demà

Grup

El grup, el nostre grup, té una gran potència. Crec que podem constatar que, en el transcurs d'aquests dies, gràcies a la reflexió i al diàleg dels equips i del plenari, hem millorat molt les formulacions que teníem. En veure les propostes de modificació dels redactats i escoltant els arguments dels qui les proposaven pensava: «i tant, és molt millor!». S'ha treballat en la línia que volíem: intentar que les formulacions siguin el més comprensibles possible i que l'expressió del que preteníem fos simple i clara.

Polítiques

Us diria que: no hem triat les dues polítiques que jo volia... però, ara, us he de dir que les meves polítiques són les dues que han sortit, perquè són les més madures, les que ens hem dit que necessitem. Hem fet aquest esforç d'acotar per deixar marge a cada escola, per respondre a les necessitats que el seu entorn li planteja. Com a col·lectiu ens servirà la seva experiència, en aquells àmbits que avui no hem triat, per fer-nos el camí més fàcil.

Diàleg

Penso que aquesta ha estat l'Assemblea del diàleg. Hi ha hagut moments de diàleg apassionat, s'han defensat amb vehemència i respecte les opinions, per fer una Escola Pia al servei dels infants i joves, per fer una Escola Pia capaç de transformar la societat... Hem tingut espai per expressar les nostres opinions, de vegades, molt oposades i, això, és una riquesa. Però encara és una riquesa més gran comprovar, com ha passat tantes vegades, que, més enllà de les opinions personals, tots treballem per tirar endavant el nostre projecte, per dur a terme la nostra Missió. És una altra manera de dir que, malgrat no ha sortit allò que pensava, el que hem acordat passa a ser el més important. Perquè ho hem acordat en grup i, el grup és molt potent i és capaç de fer una anàlisi més acurada i precisa del que podria fer jo sol.

Somni

Hem de sortir d'aquí amb la convicció que aquest somni d'avui ha de ser la nostra realitat d'aquí a quatre anys. Transmetem il·lusió! Encomanem-la als companys perquè hi participin; perquè, si ho aconseguim, tenim possibilitats de fer realitat el nostre somni, l'horitzó que hem marcat avui.

Oi que tots ens sentiríem més contents, més orgullosos de formar part d'una escola que ha aconseguit fer un pas decisiu en la línia de l'Estil Metodològic de l'Escola Pia de Catalunya?

Entenem que això és cosa de tots... Doncs, el primer pas és que escampem la notícia amb optimisme, amb sentit positiu.

Joan Vila

Secretari General

V Assemblea

Parlem amb

Nascut a Castilla La Mancha, en un poblet petit de la província d'Albacete. Immigrant completament integrat a Catalunya. Llicenciat en Grau en Geografia, Diplomàtic –a punt d'acabar la llicenciatura– en Dret. L'any 76 entro a treballar a l'administració de l'Escola Pia de Sant Antoni, l'escola on havia anat des de ben petit. L'any 88, m'incorporo a l'Equip de Gestió. La meua vida d'alguna manera està molt lligada a l'Escola Pia. Tinc 47 anys,estic casat i tinc dos nois un a 1r i l'altre a 4t d'ESO. M'agraden les excursions, m'agrada la geografia i m'agrada el dret.

►► *Per saber el perquè dels processos hem de tenir clars els objectius de l'Assemblea.* ◀◀

►► *Constatar com treballen els participants a l'Assemblea, com s'hi impliquen... referma el sentiment de pertinença al col·lectiu.* ◀◀

Què hi fas a l'Equip de Gestió?

Treballo en l'àmbit de l'administració escolar. Això demana estar pendent a tot el que fa referència al règim administratiu de les escoles i tenir cura de les relacions amb la Inspecció i amb el Departament d'Educació. Col·laboro amb els meus companys de l'Àrea Administrativa i amb el Provincial sempre que ho sol·licita.

Quina és la feina del Secretari d'Assemblea?

Vetllar per l'organització de l'Assemblea. Això significa que, tot s'ha d'anar realitzant tal i com s'ha aprovat i pactat. Per aconseguir la màxima fluïdesa i eficàcia en el desplegament de l'Assemblea, cal que l'organització prèvia sigui molt precisa.

Quan es comença a preparar l'Assemblea? Què demana fer?

L'Assemblea neix a les darreries del curs anterior. Es presenta, un primer esborrany, a l'Alifara –reunió que els equips directius fan el mes de juny–. Després, es prepara el calendari del procés i, l'agost, es lliura als directors tota la seqüència. Per saber el perquè dels processos hem de tenir clars els objectius de l'Assemblea. Tots els instruments hi són per aconseguir els objectius. L'Assemblea és avaluar i l'Assemblea és decidir. Per avaluar necessites tenir coneixement de la situació anterior. El secretari ha de procurar que les institucions educatives disposin de suficient documentació per poder precisar el màxim possible les avaluacions i les projeccions. Per això, s'elaboren les memòries de les diferents institucions i el document que recull les propostes que es puguin fer de polítiques.

Secretari per segona vegada, l'experiència és un grau?

L'experiència sempre ajuda, si més no, per recollir allò que has observat o t'han dit que no ha anat bé... per intentar no repetir els errors o consolidar allò que ha estat més positiu. De tota manera, en aquest cas, tampoc és tan significativa com perquè sigui rellevant.

Dóna'ns dades: participants, convidats, grups de treball, equips d'organització...?

A la V Assemblea, els participants van ser cent quaranta-cinc. Hi ha participants que hi van per dret, segons el lloc que ocupen a les institucions i determina el reglament dels estatuts d'altres són elegits per les institucions i uns altres, designats pel P. Provincial. A part dels participants, hi ha els convidats

Miquel Mateo

amb la intenció de buscar veu i opinió d'experts o de persones que tenen un vincle específic amb la Institució. Vuit grups de treball i sis equips d'organització amb una funció concreta assignada.

Quin és el mínim de vots necessaris per aprovar una política?

El reglament determina que les votacions es facin en plenari. El plenari requereix la presència d'un mínim d'un terç dels seus membres. Qualsevol acord s'ha de prendre per majoria absoluta dels presents. Hi ha, doncs, doble exigència: un terç dels participants i majoria absoluta d'aquests. En cas d'empat a les votacions ha de dirimir el President. Va ser el cas d'una de les votacions –concretament una de les votacions de redactats alternatius de les polítiques aprovades– però, tot i que el President va emetre un vot de qualitat, va oferir als assemblearis la possibilitat de tornar-ho a votar.

En aquests quadrienni, què ha canviat més?

El suport tècnic. Les connexions que hi ha directes entre la mesa i l'equip d'informàtics. Durant l'Assemblea disposava de dos ordinadors: un, en contacte permanent amb la sala d'informàtica, amb messenger i càmera connectada de manera que, des de la sala de coordinació tècnica, es veia el transcurs de l'acte i podien valorar la situació; un altre ordinador per

fer les presentacions de polítiques, resultats... us podeu imaginar la rapidesa de contacte en cas d'alguna incidència que calgués resoldre amb celeritat. Saber que hi ha un equip que està constantment treballant i en permanent contacte, aporta moltíssima tranquil·litat.

Quines vivències proporciona l'Assemblea al secretari?

Les vivències són molt personals... saber que comptes amb un equip... agraïment i seguretat, aquesta és una vivència molt concreta. Satisfacció i tranquil·litat en comprovar que tot va sortint tal com s'ha planificant. Constatar com treballen els participants a l'Assemblea, com s'hi impliquen... referma el sentiment de pertinença al col·lectiu. I, també, poder dir: s'ha acabat! Quan acaba l'acte de cloenda, la pregària final... alliberes tota la tensió, això també es viu.

Un moment de tensió

Tres moments que jo vaig viure amb tensió perquè vaig entendre que havia fallat l'organització. Un, divendres el matí: vam haver de començar més tard –sóc molt maniàtic amb el tema de puntualitat– a causa d'un problema tècnic. Un altre: quan la xarxa «va caure» –aquesta és l'expressió informàtica– i vam estar uns moments sense connexions amb l'equip informàtic. Era una estona d'escrutini! Per últim: divendres a la tarda, l'estona

d'espera dels resultats sobre les votacions de redactats d'objectius.

Un de tranquil·litat, per compensar!

Molts i molts, mentiria si només parlés d'un moment... veure, per exemple, que les persones actuaven, treballaven, s'implicaven... això dóna molta tranquil·litat... als grups, al plenari... i com les intervencions enriqueixen tot el procés...

Un d'emoció

Els aplaudiments del plenari en saber com s'havia pogut produir el vot de qualitat del President amb tanta rapidesa, en el cas de l'empat tècnic comentat abans, i que va ser possible gràcies a la connexió amb la sala d'informàtica... Un altre moment d'emoció va ser el de la pregària final... I el gran aplaudiment que el plenari va dedicar, sincer i agraït, a la feina de tot l'equip... em va arribar a l'ànima.

Un de satisfacció

Constatar com –amb les incidències que suposo són inevitables– tot es va dur a terme conforme estava previst. Les persones estaven contentes, penso –torno a parlar de sensacions– estaven agraïdes... això, per mi és molt satisfactori.

V Assemblea

Implicació, debat, participació i sentit del compromís.

Moltes gràcies Miquel!

Gràcies a vosaltres!

Convidats a participar Treball en equip, projecte

UN BON TREBALL D'EQUIP

Bea Garrido

Comissió organitzativa

Quan organitzes un acte d'aquest tipus te n'adones de la importància del treball en equip. Són molts els aspectes que s'han d'anar vetllant, i tenir una bona entesa i coordinació entre els companys és un element indispensable.

En un primer moment, vam crear una petita comissió dins l'Equip de Gestió (EG). Vam visitar l'escola per imaginar-nos l'Assemblea: les entrades i sortides, els diferents espais, la megafonia, la il·luminació, la decoració ambiental, ... S'ha de dir que l'Escola Pia de Calella ens va facilitar molt les coses. Una vegada repartida la feina segons el nostre àmbit de treball, vam posar fil a l'agulla. Després, ens vam anar trobant per informar-nos i prendre decisions.

Els dies pròpiament d'Assemblea no van assistir-hi tots els membres de l'EG. Érem conscients que el món no s'aturava i la feina del dia a dia continuava a les escoles. Així doncs, cada departament es va organitzar per poder atendre els dos fronts. Amb els companys que assistien a l'Assemblea vam organitzar dos equips: *l'equip de sala i l'equip d'escrutini*. Vam elaborar un esquema ben seqüenciat del desenvolupament de l'Assemblea, perquè cada equip tingués clares les seves responsabilitats i els seus moments d'actuació.

Personalment, estic molt contenta del resultat. Durant els dos dies d'Assemblea es va crear un bon ambient i molta com-

plicitat entre nosaltres. Crec que entre tots, companys de l'EG, assemblearís i convidats, vam fer un bon treball en equip. Gràcies a tots i a totes.

EL PRIVILEGI DE PARTICIPAR

Neus Mangués

Alumna

El dia 16 de març vaig assistir a la V Assemblea de les Institucions que se celebrava a Calella. Jo n'era una de les representants, ja que hi anava en nom de la meua escola, la de Balaguer.

Vam marxar molt d'hora, cap a les sis del matí. Quan vaig veure venir el cotxe de la directora, vaig pensar: Neus, encara ets a temps de marxar, potser t'equivoques, potser no ets la persona més adequada per representar la teva escola... Massa tard, el cotxe ja havia parat. Llavors vaig pensar que havia de confiar una mica més en mi mateixa, que tot sortiria bé, i que hi hauria persones al meu costat que m'assessorarien. Vaig pujar al cotxe, hi havia molta son... Em sentia una mica avergonyida, sense saber ben bé on anava. Vam parar a Tàrrega a recollir els companys. A mesura que avançàvem, anàvem trencant el gel. Quan vam arribar a Calella, ens van donar unes targetes on hi havia el nostre nom i un sobre de color marró on hi havia el que faríem a l'Assemblea.

Va iniciar-se l'acte, després vam anar a esmorzar, no semblava haver-hi gaire gent de la meua edat, gairebé tota la gent feia batxillerat... Al cap d'una estona d'estar a la sala tots junts, arribava el moment de separar-nos.

par, convidats a decidir de futur

Nosaltres vam anar a una aula amb el Secretari General, l'ambient resultava més familiar, vam acabar de perfilar la nostra política. Això, ens va ocupar més temps del previst i vam fer tard. Durant el dinar hi havia un ambient molt afable i em vaig sentir molt a gust amb totes les persones amb qui estava. Durant la tarda, vam anar aprovant polítiques. Quan va ser l'hora de la dels alumnes, el plenari (totes les persones que hi havia a la sala) la va aprovar per majoria.

El que quedava de tarda, va ser si fa no fa. Els alumnes ens vam distribuir pels grups. Jo me'n vaig anar amb la meva directora i, en aquella sala, em vaig sentir molt peix, ja que les persones que hi havia feien servir un vocabulari que, en més d'un moment, un diccionari m'hauria estat de gran ajuda. Al final, vam acabar molt tard i jo em sentia refredada... quines ganes tenia d'agafar el llit!

L'endemà va ser esgotador... no podia ni amb la meva ànima, però s'havia de continuar. La feina va durar fins a les dues. Al final, quan vam marxar, ens van donar un paquet de maduixes boníssimes.

Quan tornava cap a Balaguer, vaig pensar que no em faria res tornar a Calella a repetir-ho. Em va agradar molt. Em vaig sentir una persona privilegiada per haver pogut participar en un acte tan important en nom dels meus companys de Balaguer.

CONVIDATS

Carmina Bosch

Convidada

Si des de l'ICE de la UAB vam acceptar la invitació a assistir a la V Assemblea de

les Institucions Escolars de l'Escola Pia de Catalunya, va ser, fonamentalment, motivats per veure com havíeu organitzat un engranatge de participació interessant en el que estaven representats els diferents estaments dels centres escolars. Sabem que en aquest moments vivim en una societat bombardejada per molts canvis: socials, culturals, tecnològics, morals, ètics... I, l'educació, també se'n ressent. Però malament aniria si, per aquest motiu, es mantingués ressentida i bloquejada: el món educatiu també hi ha de dir la seva i amb més força que mai.

Com fer-ho per mantenir l'equilibri entre allò que volem del nostre projecte educatiu i els valors d'una societat consumista? Com fer-ho per mantenir l'equilibri entre la calma que requereix un aprenentatge significatiu i inclusiu i les presses que ens encomanen les demandes de resultats immediats i fàcils? Com fer-ho per buscar les bases de la cohesió i la solidaritat dins d'un grup classe o d'una escola quan els missatges exteriors defensen l'individualisme? I, així, podríem seguir enumerant...

L'educació ha de trobar el seu discurs, la seva coherència. No podem posar barres al que passa a l'exterior –ho faríem a moltes de les vivències dels nostres alumnes–, ni podem renunciar als grans eixos que, en el seu moment, ens van portar a fer d'educadors. I, és en aquest marc que vam valorar la importància d'unes jornades com les que es va plantejar la vostra Institució. Des del mes d'octubre, en els claustres, en els centres, heu disposat espais per parlar, per comentar, per discutir, per acordar... obrint aforaments

dinàmics en els quals les paraules, les idees i els pensaments recuperen el protagonisme.

Nosaltres vam tenir l'oportunitat d'assistir a la V Assemblea a Calella i us n'estem molt agraïts.

CAL MULLAR-SE I DEIXAR-SE ESQUITXAR!

Oriol Batlle

Moderador de grup

Se'm demana que comparteixi quines han estat les meves vivències i impressions de la meva participació en la V Assemblea; i ara que s'acosten les calors de l'estiu se m'ha passat pel cap que el «títol» amb el que encapçalo aquest escrit em pot ajudar a expressar-me: *Per participar cal mullar-se i deixar-se esquitxar pels altres.*

Sóc persona que creu en el joc democràtic i en la participació activa. I que per construir futur i fer realitat en el present cal espolsar-se aquella mandra semblant a la que, a vegades, ens provoca la calor de l'estiu. Calor que encara que ens convidi a refrescar-nos prenent un bon bany, sovint ens fa trobar l'aigua un punt massa freda i no ens acabem de decidir si capbussar-nos-hi o no. I no en parlem si, encara torrats pel sol, algú del costat ens comença esquitxar. A alguns potser ens fa falta per acabar-nos de decidir a mullar-se de cos sencer, però d'altres, a vegades, es molesten força; i també n'hi ha que en fan un joc.

Per tal de poder dir la nostra hem d'estar disposats a mullar-nos i a deixar-nos esquitxar pels altres sense ofendre'ns; i, si som prou animosos, jugar intencionada-

ment a esquitxar-nos. Per mi l'Assemblea ha estat un espai on mullar-me suggerint allò que em semblava important de tirar endavant el projecte de les diferents escoles de l'Escola Pia de Catalunya; i deixant-me esquitxar amb les propostes i suggeriments dels altres membres de l'Assemblea. És més, aquest mullar-se i esquitxar-se ja estava iniciat en el treball previ que fem a les respectives escoles. I encara més si, dia a dia, al llarg dels quatre anys que separen cada Assemblea, he intentat dir la meva escoltant el que deien els meus companys i companyes.

Estar disposat a participar activament de forma continuada acaba cansant (físicament i mental) però, si un ho fa amb ganes, també acostuma a acabar força satisfet de la feina feta. Per a mi, l'Assemblea és un d'aquests moments «culminants» de participació democràtica, on com a col·lectiu acordem cap on volem orientar les nostres passes. Ara bé, perquè aquest mullar-se i esquitxar-se no acabi en ofec, cal aprendre a nedar. I a nedar no s'hi neix ensenyat, com tampoc es neix ensenyat a participar del joc democràtic i per tant cal aprendre'n. Saber-ne el fonamental i emprar-ho no és complicat, però cal tenir la suficient voluntat per practicar en cada ocasió que se'ns presenta, i l'Assemblea ha estat per a mi un d'aquests moments importants. A més a més, en aquesta ocasió, se'm va demanar si podia fer de moderador d'un dels grups de treball on es debatien les propostes de redacció final de les polítiques, objectius i indicadors. Aquest servei m'ha fet més evident aquest «mullar-me» i «deixar-me esquitxar» sense quedar-me al marge volgudament i anar més enllà del simple lament quan les coses no van com un desitjaria. Més encara, participant activament a l'Assemblea, un pot arribar a tenir la sensació real de construir escola, de fer Escola Pia.

ASSEMBLEA

Jordi Besora Torradeflot
Docent

Una vegada escollit com a representant del claustre de professors de l'escola, els meus sentiments inicials es podrien resumir en tres paraules: responsabilitat, reptes i dubtes.

Responsabilitat en representar els meus companys que en van triar, *reptes* per la feina ben feta i *dubtes* per saber com seria o com aniria tot plegat, després dels gairebé dos dies que ens trobaríem a Calella.

Només en començar l'Assemblea, ja em vaig adonar que allò funcionaria i que funcionaria molt bé. Hi va haver molta coresponsabilitat i professionalitat per part de tothom, ja que tant en els treballs en grup com en el plenari, les intervencions van ser molt correctes, encertades, respectuoses i concretes. Suposo que hi va ajudar molt el fet que haguéssim de aprovar només dues polítiques, dos objectius per política i tres indicadors de cada objectiu, sens dubte això ens va facilitar molt la feina.

Altrament, va ser digne d'elogi el treball dels organitzadors de l'Assemblea, ja que en poc temps teníem el redactat definitiu que s'havia aprovat en el plenari. Segurament aquest fet va aconseguir que tot el treball, que es va anar desenvolupant al llarg dels dos dies de treball, fos més àgil.

També em van satisfer les intervencions que iniciaren i tancaren l'Assemblea, tant les del Pare Provincial com les del Secretari General. Vist des de la distància que ens dona el temps, la sensació que tinc en aquest moment és que l'Escola Pia gaudeix de molt bona salut. En acabar, es palpava a l'ambient una gran satisfacció tant personal com col·lectiva. Per si no s'ha notat, va ser la meua primera assemblea.

ÉS CLAR, ARA HO ENTENC TOT!

Mireia Fonoll

Docent

No fa pas massa que treballo a l'Escola Pia i, això de les assemblees, dels objectius, dels indicadors, de les polítiques... no ho havia acabat d'entendre fins fa quatre dies. El cert és que, a l'escola, quan treballàvem, em feia un embolic i pensava: i això de l'assemblea d'on ha sortit? Qui ho ha decidit? Per què serveix? Polítiques?! Objectius?! Indicadors?!

Amb el temps, ja se sap, una va entenent el perquè de les coses... i el passat mes de març les vaig acabar d'entendre una mica més.

Era la primera vegada que em convidaven a una Assemblea de les Institucions Escolars de l'Escola Pia de Catalunya i el cert és que, per a mi, va ser una agradable experiència. Em va sorprendre positivament la implicació de tots els participants, les ganes de fer la feina ben feta i el rigor amb què es votava i es decidia. Abans, als grups de treball es debatia, s'acordava i es perfilava el redactat de les polítiques, dels objectius, dels indicadors.... Vaig pensar que es tractava d'una assemblea molt democràtica. Se'ns oferia un espai de pràctica democràtica on tothom hi tenia cabuda: alumnes, pares i mares, mestres, directors/es, escolapis... Però potser hi vaig trobar a faltar més presència femenina, ja que a la nostra professió la majoria de treballadores som dones –si més no és la percepció de l'etapa on faig de mestra– i allà hi érem poc representades.

S'hi respirava un bon ambient: de treball, de sentiment de pertànyer a una gran institució, d'unió i d'acord per l'educació del futur que volem....

I ara penso, sóc de Balma però també em sento de l'Escola Pia de Catalunya.

ORDINADORS...

Laura Martín

Equip d'escrutini

El passat 16 i 17 de març de 2007, vaig poder assistir a la V Assemblea de les Institucions Escolars, la primera en el meu cas.

Dos anys abans, casualitats de la vida, vaig anar a parar a l'Escola Pia. Aniràs a Can Colapi? –em va dir un amic de Vilanova i la Geltrú–. Quin nom més acollidor! –vaig pensar–. Ja des de l'acollida, tot eren mots que, confesso, no tenia massa clar a on anaven a parar: estil propi, institucions escolars, secretariat, polítiques, objectius, Assemblea... Sonava bé, però a què es referien tots aquest termes? i és més, com es connectaven?

Seguint el pas dels dies, vaig conèixer les diferents escoles, les diferents persones, i a poc a poc, observant i escoltant, alguns d'aquests mots començaven a agafar sentit. Començava a intuir que, sense una organització assembleària, difícilment tot aquell grapat de persones podien compartir un llenguatge similar, una forma de fer comuna.

A principis de març d'enguany, vaig saber que formaria part d'un equip de suport a l'organització de l'Assemblea, el meu lloc seria a l'equip d'escrutini (jo, que fins aquest dia havia aconseguit no estar a cap taula de cap procés electoral!, ja tremolo amb les municipals!). Així, entre objectius operatius, avaluacions diverses, reunions, i uns nervis que es percebien a la segona planta del Secretariat, va arribar el primer dia d'Assemblea.

La V Assemblea havia de tenir lloc a l'Escola Pia Calella, i només arribar-hi ja vaig poder veure, com diria en Jaume Pallarolas més tard, que alguns «follets» devia fer temps que feien feina. Tot estava organitzat, la recepció dels assistents,

la sala de l'Assemblea, i la sala de recompte, la meva! Ordinadors encesos, fulls dels recomptes, arxius per les presentacions dels resultats, i fins i tot messenger amb webcam per estar connectats amb la sala de l'Assemblea. Tot estava llest!

Entre votació i votació vaig poder acostar-me a la sala de l'Assemblea, i des d'un emplaçament literalment elevat, allà sí! a vista d'ocell, vaig poder observar i, finalment, comprendre: l'Estil, un camí per al canvi.

UN SABOR DOLÇ...

Victor Filella

Designat pel P. Provincial

Des de la nostra revista Papers, se'm dóna la possibilitat de compartir les impressions que m'ha produït la darrera Assemblea del Secretariat. V Assemblea, però, personalment, la primera, ja que en els quadriennis anteriors havia participat en les altres fases d'aquest procés d'avaluació i projecció, però no en aquest moment assembleari.

Començo pel marc de l'Assemblea: un espai senzill (el poliesportiu de l'Escola Pia de Calella), adaptat amb creativitat i bon gust. Una dinàmica planificada, àgil, eficient. I, sobretot, un aire de familiaritat i complicitat.

Una metàfora suggerent, plantejada pel Provincial, ens dóna pistes de reflexió sobre el lema que ens presidia: *L'estil, un camí per al canvi*. Es tracta d'un autòmat, de l'època preindustrial, capaç de jugar a escacs; per a tots, quelcom meravellós, incomprensible, excepte pel seu inventor, que en sabia el truc: a l'interior del giny s'hi amagava un nan, expert en aquest joc. El nan té visió de la jugada, té estratègia, intencions que hom desconeix. Nosaltres també en tenim d'inten-

cions, intencions educatives, però, aquestes són ben paleses, ben definides en el nostre *Estil Metodològic*. En Joan Vila, nou Secretari General, parafraseja el lema de l'Assemblea: *El nostre nan, un camí per al canvi*. En Joan ens parla de les passes que anem fent per superar barreres, religioses, educatives i econòmiques, a fi que esdevinguem, cada vegada més, escola inclusiva, espai de cohesió social. Esmenta, entre d'altres: el currículum de Cultura Religiosa, un concepte de pastoral obert i consensuat, els plans d'acollida, els ensenyaments professionals (PGS, Simulació d'Empreses, PIRMI, etc.), la plataforma educativa, la participació dels alumnes i dels pares en l'Assemblea i un possible horitzó de gratuïtat obert pel Pacte Nacional per l'Educació. També, se'ns recorden aspectes que hem de reforçar: l'avaluació i les activitats d'ensenyament i aprenentatge.

Treball intens i en equip dels membres de l'Assemblea, representants de l'alumnat, de l'AMPA i del professorat, tot procurant ser fidels al principi de qualitat versus quantitat, que dóna com a fruit quatre polítiques, amb els seus respectius objectius i indicadors. L'aplicació de l'Estil a l'aula, el Pla de Recursos Humans, la participació de l'alumnat i el desenvolupament d'un projecte compartit entre l'escola i les famílies són les nostres fites en el proper quadrienni. Un sabor dolç a l'esperit, com dolces eren les maduixes amb què ens van obsequiar i, sobretot, un ressò evangèlic: *una cosa nova que comença a néixer, no us n'adoneu?* Crec que és el *nou nosaltres*.

PARTICIPAR A L'ASSAMBLEA

Paco Portalés
Convidat

Voldria començar explicitant i fent palesa la meva satisfacció per haver pogut assistir a la V Assemblea.

Qualsevol aportació en el tema d'ensenyament és complicada. Requereix preguntar-nos les qüestions més bàsiques, com: on som actualment i cap a on volem anar. Tot això dins una certa perspectiva de l'evolució de l'ensenyament a Catalunya, però també dins el context actual europeu i de la societat occidental.

Si això ja es complica, encara ho és més el jugar-ho per determinar quines han de ser les polítiques claus comunes a totes les escoles de l'Escola Pia de Catalunya pels propers anys. No és pas un procés senzill si, a més a més, s'hi han de recollir totes les sensibilitats i interessos. Més complicat és, encara, si s'ha de tenir com a eix fonamental el de l'interès superior de l'alumne.

No era la primera vegada que participava en l'Assemblea; però sí era la primera en que, en la meva tarja d'identificació, s'hi llegia «convidat». També era la primera vegada en la que, per motius de la meva dedicació actual a la Secretaria General de la Federació d'Ensenyament de la USOC, no havia fet el treball previ. Malgrat això, em feia il·lusió assistir-hi, ja que els temes d'educació sempre són estimulants.

Fa uns dies vaig anar a una jornada sobre la «Llei Catalana d'educació: finançament i participació». Una de les ponències portava per títol «finançament i gratuïtat». El ponent, catedràtic d'economia, es va passar bona part de la seva intervenció parlant —en lloc de donar molts números— d'un tal Josep

de Calasanç... us sona?. Només al final i després de fer un gran repàs a la seva obra escolar, va de parlar de xifres.

Potser, per això, no sols hi vaig assistir sinó que hi vaig participar, com tots els qui érem allà.

DE LA V ASSEMBLEA AL LXII CAPÍTOL PROVINCIAL

Joan Florensa
Convidat

En el primer trimestre de l'any 2007 hem celebrat a l'Escola Pia de Catalunya la V *Assemblea de les Institucions Escolars* i el *LXII Capítol Provincial*.

L'objectiu de les dues trobades és el mateix: examinar el que s'ha fet els últims quatre anys, situar-se en el present i buscar i aprovar unes polítiques per al futur. L'Assemblea mira les escoles i les altres obres educatives; no té condicionants jurídics; la seva història és curta.

El Capítol abraça tota la institució de l'Escola Pia a Catalunya (les escoles i les altres obres educatives en són la part de més gruix i importància); es regeix per les normes del dret canònic i de les regles de l'Orde escolapi; la seva trajectòria és llarga des del 1756 en què es va celebrar, a Moià, el primer Capítol Provincial.

A l'Assemblea, hi participen majoritàriament mestres i professors, laïcat; alguns religiosos hi foren convidats. Del Capítol per dret només en són membres els religiosos; enguany hi ha intervingut un nombre considerable de laïcat (17 persones) que ajudaren molt a fer veure el que s'havia fet i a situar-nos en l'avui. També el Capítol és la institució que elegix els religiosos (provincial i assistents) que menaran la Província durant el quadrienni següent.

Són dues institucions diferents —Assemblea i Capítol— però que cada vegada van conjuntant-se més, perquè les dues són motors de la vida de la Província.

ASSEMBLEA A CALELLA

Dimecres 14 de juny, a Mataró....

–Lluís, podràs organitzar l'Assemblea a Calella?

–No hi ha problema!

Estaven passant multituds d'imatges pel meu cap. En Ramon –en aquell moment encara Secretari General– ens demanava ser participants d'un dels elements més importants de la nostra Institució i havíem de ser capaços de fer-ho bé.

Segurament, aquest és un pensament que tenim tots quan ens demanen d'organitzar un acte. De seguida vaig visualitzar l'espai: el pavelló ha de ser prou àgil per recollir tots els processos de treball i, a més, ha de ser l'espai que permeti compartir les estones dels àpats còmodament. Vaig fer arribar les meves idees a l'equip directiu i a les persones que m'ajudarien a fer un disseny com cal.

A primers de febrer, vam començar a concretar els espais i les tasques indispensables. Hi ha qui va intuir el «cami»; qui va contactar amb la gent de so i del càtering; els altres vam omplir-nos d'idees per, després, traslladar-les a l'Equip de Gestió. Va ser un treball en cadena, molt ben portat, que en cap moment va suposar cap trasbals fora del normal. Van ser uns dies molt intensos de visites, d'animar la gent d'Aramak perquè no tenien clar on posar la cuina i si hi cabrien les taules, de pensar en com es veuria la imatge del power point, en com podríem passar les dades informàtiques des del pavelló a la sala d'informàtica, per rebre els resultats de les votacions gairebé al mateix temps que les fèiem (no em mal interpreteu!), de buscar l'espai idoni per fer les aturades tècniques –esmorzar– repensant si faria bon temps o plouria –estàvem a la primavera– i dels mil i un detalls que s'han de tenir en compte –amb el handicap afegit que un servidor és poc detallista– per tal de passar dos dies de treball intensos el més bé possible.

Us he de dir que, per mi, no era una cosa totalment nova, ja que fa un parell d'anys em van demanar el pavelló per fer una cosa semblant i vaig poder quedar-me amb la idea i, així, poder-la millorar.

El dia abans de l'Assemblea us prometo que va ser el dia de més nervis. Tot ho tens preparat i lligat al minut. A les vuit del matí posàvem les estores al terra del pavelló i intentàvem fer una ferradura amb les cadires, per allò del model assembleari, però no acabaven d'arribar els altres tècnics (so, tarima...) i l'empresa que transportava el material per muntar el «menjador». Finalment, força avançada la tarda, van començar a buidar el camió i a instal·lar tots els estris de cuina als vestidors. Mentrestant, en Joan «floristo» anava vestint de verd i canya els diferents espais. A les 12 de la nit, el pavelló feia molt goig!

L'endemà, el nan d'en Jaume Pallarolas ens va guiar el treball i després de dos dies intensos de feina, ens vam donar les polítiques i els objectius que han de guiar el nostre pensament els propers quatre anys. Segurament, encara que ningú s'atreveix a dir-ho, en Jaume ens va posar dins de cadascun dels presents el nan de l'Escola Pia i, com què és una d'aquestes coses que s'encomana –això m'ho diu sempre la meua dona– ja hem començat a escampar el seu «benefici».

Ara només queda el record d'uns dies intensos viscuts amb la tranquil·litat de la feina feta en equip, cosa que m'omple d'orgull i que manifesta una vegada més la manera de treballar de la nostra escola, de la nostra Institució.

Vull acabar aquesta revisió «històrica» agraint a totes les persones que han fet que l'escola de Calella hagi estat capaç de ser durant dos dies el «centre» de l'Escola Pia de Catalunya. Des de les persones de l'Equip de Gestió fins al personal d'Administració i Serveis de Calella, la meua gratitud.

El nan ha deixat empremta. Ara cal ajudar-lo a fer-se gran.

Lluís Jornet Esteve

Director de l'Escola Pia de Calella

A PARTICIPAR I A COOPERAR SE N'APRÈN!

El grup d'Animació a la Lectura ha seleccionat diversos contes, novel·les i llibres per poder treballar la participació i la cooperació –valors ben presents a la V Assemblea– amb els més petits, els no tan petits, els més grans i, fins i tot, entre nosaltres, els educadors i educadores.

Infantil i cicle inicial:

Bunting, E. , Le Uyen Pham.

Avi tu saps fer això? Ed. Joventut. Barcelona, 2000
Per mitjà de la relació i el diàleg, l'avi teixó i el seu nét, descobreixen les diferents capacitats. Bella mostra de diàleg, plena de tendresa i amb una il·lustració molt càlida.

Bilderbook, Beskov, E.

El xai d'en Pau. ING Edicions. Barcelona, 2006
Conte publicat molt anteriorment a Suècia, però que conserva tot el seu encant. Àlbum de magnífiques il·lustracions. Pau, el protagonista, aprèn des de petit que no ens hem de limitar a demanar o exigir les coses, sinó que hem de col·laborar per aconseguir allò que volem.

Cicle mitjà:

Ric Chamberlain, M. Cairns, J.

Les creps de Mama Panya. Ed. Intermon –Oxfam. Barcelona, 2005
La mare volia obsessionar el seu fill amb el seu

plat preferit, però aquest convidava a tothom mentre va a buscar els ingredients suficients. Com se'n sortiran? Il·lustracions plenes de llum i color.

Cicle superior:

Smadja, B.

Salvem en Saïd. Ed. Baula. Barcelona, 2005

Quan en Saïd estudiava la primària no va tenir problemes: la professora es preocupava de la cura del material, de que hi hagués silenci, etc. Saïd entra en conflicte al passar a l'institut: soroll a les classes, bandes que amenacen i utilitzen els més petits... Se'n sortirà gràcies a un professor que ha llegit el seu diari.

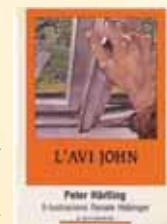

1r cicle d'ESO:

Härtling, P.

L'avi John. Ed. La Magrana. Barcelona, 1992

Un avi entranyable, que es fica a la butxaca a tota la quitxalla, explica la seva joventut, la presó i els temps nazis. És fascinant conèixer amb ell les coses més variades. Obra interessant dintre del realisme propi de Peter Härtling.

2n cicle d'ESO:

Wilson, J.

La mare il·lustrada.

Ed. Cruïlla. Barcelona, 2001

Les obres d'aquesta autora són de temàtica realista i narrades amb força humor i per això connecten, immediatament, amb el seu públic. Una mare bastant especial (plena de tatuatges, roba extravagant, li agrada sortir de nit...) i la relació amb les seves dues filles, una com la mare i l'altra, totalment, diferent.

Educadors:

López Hernández, A.

14 ideas clave. El trabajo en equipo del profesorado. Nº2 col·lecció Ideas Clave. Ed Graó. Barcelona, gener de 2007.

Un plantejament didàctic, útil i pràctic que aporta elements de reflexió al voltant del treball en equip i la cooperació entre ensenyants.

Puig, J.M. i altres.

Cómo fomentar la participación en la escuela. Propuestas de actividades. Nº 144 Serie Pedagogía. Teoría y Práctica. Editorial Graó. Barcelona, 2000.

La participació de l'alumnat com un dels pilars de la formació humana i, alhora, de la construcció d'una escola basada en la cultura del diàleg i la democràcia. Especialment interessant els capítols dedicats a l'assemblea de classe.

Intercanvi solidari

El gener d'aquest any, va sortir la convocatòria de voluntaris d'estiu que, cada any, ofereix la Fundació. Aquest any, com l'any passat, anem a Mexicali, Tijuana, Bolívia i Senegal. Els voluntaris, més de quaranta, són de procedència molt diversa: molts mestres de l'Escola Pia, antics alumnes i també altres persones que han trobat la convocatòria i s'han engrescat a dedicar una part de les vacances a fer un servei a la canalla d'aquests països. Treballen en diferents associacions locals: Educca a Mexicali i Tijuana, Education Solidaire i MM. Escolàpies al Senegal i Fundase a Bolívia.

Tots, d'una manera o altra, han dedicat un temps a la formació a partir de les tres reunions que s'exigeixen per a participar-hi. Han tingut com a professors l'Arcadi Oliveras, l'Enric Canet i membres de la Fundació. També farem una reunió final, el setembre, per revisar el treball fet i encomanar possibles feines a fer durant el proper curs.

La constitució del grup que han d'anar a les diferents destinacions és un procés interessant. Primer la coneixença mútua –ja que les edats són variades–, posteriorment buscar bitllets econòmics i, sobretot, preparar les activitats a realitzar.

Alguns d'ells viuran les altes temperatures que poden arribar fins a cinquanta graus, d'altres entraran al ple hivern i patiran els zero graus o menys.

Tots marxen amb un contracte de voluntariat i una assegurança que ara són obligatòries per actuar en la legalitat vigent.

Aquest voluntariat –per segona vegada– rebrà la contrapartida de quatre voluntaris mexicans que venen a Catalunya per a completar la formació en el terreny del temps de lleure. Enguany ho faran a Colònies Jordi Turull, Fundació Escó i al Casal de Sant Antoni. Són acollits a les cases del voluntaris d'altres anys.

És un bonic intercanvi.

Reflexió!

«La meravella de la vida se t'escaparà si no surts de la còmoda trampa de la rutina...»

Jhon Nigro

QUIN PROJECTE?

Fundació Educació Solidària. Pla d'Acció 07-11

«valorar el passat, consolidar el present, preparar el futur»

El passat

Un lema pot indicar una voluntat d'acció, de precisar el sentit d'allò que volem fer.

Fins ara, la Fundació Educació Solidària, ha donat suport als diferents projectes que, l'Escola Pia de Catalunya, tenia engegats a les Viceprovíncies: Senegal, Califòrnia i Cuba.

Una feina, de gairebé deu cursos, orientada essencialment a donar a conèixer tota la bona tasca realitzada per molts escolapis catalans i com, aquesta ha anat arrelant en cada un dels indrets.

Ara el Patronat de la Fundació ha valorat que cal donar un nou impuls a la mateixa Fundació: establir una *línia d'actuació, coherent i coordinada*; uns *objectius* que donin resposta a les noves necessitats i unes *accions* orientades a la *consolidació* de tots els *projectes* propiciant alhora un treball de difusió, formació i sensibilització.

Una feina de definició que calia fer, amb la participació de tots aquells agents implicats i, sobretot, amb aquells que estan en la pràctica de l'acció diària.

El present

El *Pla d'Acció 07-11* que va ser aprovat pel Patronat de la Fundació el passat mes de febrer i, ara, inicia un camí de difusió i informació a tots aquells estaments que, hi tenen algun nivell de relació i/o implicació. És bo donar a conèixer el que es vol fer, com es vol fer i amb quina clau per poder assolir una participació més activa de tothom.

El Pla d'Acció és el que concreta i explicita les línies mestres del treball de la Fundació. Unes accions que no s'han de limitar –encara que és una part molt important i necessària– a la recerca de recursos, si no que també vol ser un instrument –un més– que faci de la cooperació i de l'educació pel desenvolupament eines per millorar les relacions entre les persones i els pobles i per anar assolint un repartiment més just dels recursos: **Tots els drets i per a tots, i en el nostre territori més específic, més propi: «Educació a l'abast de tothom».**

Entenem la cooperació –i així ho hem de treballar– com una col·laboració mútua entre els diferents actors i això demana, afavorir la presència activa i un major protagonisme d'aquells que, fins ara, han estat simples «receptors» per poder anar modificant, en la mesura del possible, el concepte: passar de la «simple ajuda», del «donar i rebre», a un *treball de cooperació i alhora d'enriquiment mutu*.

Un Pla d'acció on hi ha, també, definits els objectius i les accions que han de permetre la consolidació i el manteniment dels projectes. Objectius i accions per millorar: la informació sobre els projectes, la *comunicació* amb els diferents organismes, la *difusió* del que fem i on ho fem i l'organització interna i la gestió: de la formació dels voluntaris, de l'elaboració de materials de sensibilització, de la coordinació amb tots els agents col·laboradors... en definitiva, tot allò que ens ajudi a *consolidar el present i a preparar el futur*.

El futur

Haurem de ser prou capaços i hàbils per crear organismes locals, per tal que siguin els coordinadors dels projectes –un equip coordinador que coneix bé la realitat– els qui disposin d'un pla a mig termini sobre les accions que caldrà fer en el propi territori. Un *equip* que ha de ser *gestor i animador* i que, alhora, ha de poder treballar, en estreta col·laboració, amb la Fundació. Un segon element: dissenyar un *pla de formació* amb elements específics adreçat a tots els qui hauran d'entomar les responsabilitats dels projectes, garantint-ne la continuïtat i, si és possible, el creixement. El tercer: un espai de *coordinació i d'intercanvi* entre tots aquells que, aquí a Catalunya, al Senegal, a Cuba i a Califòrnia, treballem en projectes escolapis.

Criteris d'actuació, acció coordinada i formació, tres elements que cal aplicar a la pràctica diària. Vet aquí un nou repte: millorar les condicions de vida de les persones i dels pobles.

Ramon Francolí

Fundació Educació Solidària.

Complicitat i humor, per educar en la singularitat.

M'han dit:

«Jaume no et ceneixis pas al títol, enguany convé que parlem d'una altra cosa» –anem bé, vaig pensar, si no podem parlar del títol–. «Hem de parlar de l'Assemblea i del Capítol, i dels objectius que ens hem donat...» –quin humor parlar de coses tan serioses, vaig pensar–.

Home, estaria bé que parléssim una mica d'aquestes dues trobades institucionals nostres: han anat prou bé, sabeu? Tots n'hem sortit prou contents, tant de l'una, com de l'altra. Aquests darrers temps ens han vingut a veure diferents persones i ja he dit moltes vegades que el millor resum de la millor impressió que s'enduen és: «aquesta gent s'ho creu». Aquesta gent sou vosaltres, som nosaltres, som tots junts! El «nou nosaltres».

Ens ho creiem, ens creiem el que fem... i, per això, avui m'atreveixo a fer-vos una proposta:

Ara el que voldria fer és *buscar*, i *obtenir*, la vostra *complicitat*. Vull fer servir les paraules *còmplice* i *humor*.

Si busquem còmplice al nou diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans, hi trobarem: «Persona que ajuda algú a cometre un delictes». I justament això és el que us vull demanar: *complicitat* per cometre un delictes. El delictes és: *educar la persona, educar en la singularitat*. Perquè avui, tal i com diu Edmond Jabès, un autor

egipci que s'ho ha pensat molt: «La singularidad es subversiva»⁽¹⁾. «¿Es Vd. un ciudadano normal o todavía piensa?»⁽²⁾

Us convido a ser còmplices per afrontar l'amenaça del pensament únic. Us convido a ser subversius, sense agitació, sense afanys d'apoderar-nos del govern, sense produir desgast en el poder, però sí amb l'afany de *transformar la societat i l'església*, com St. Calassanç, una altra vegada com St. Calassanç, al cap de 450 anys!

L'altra paraula que vull fer servir és *humor*, però també l'he d'explicar. Ara ens hem d'acollir a un antic alumne d'Igualada⁽³⁾, autor de diccionaris de català, el qual diu que l'humor és: la «2. Bona disposició per a fer una cosa 3. Enginy, gràcia, jovialitat.» O també «Bona disposició d'ànim; delit.»⁽⁴⁾

Demano la vostra *complicitat per tenir l'humor d'educar*, per seguir creient-nos-ho, per seguir essent creients, creients en l'educació. Ara deixeu-me fer una precisió sobre això de *ser creients*. Ho faré seguint aquell autor egipci, el qual en cita un

altre més antic i potser més analític, que ens diu: «Un creient crida tots els homes perquè comparteixin la seva fe».

La fe, la creença és arriscar-se, és ser creatiu, és avançar, és confiar; la fe suposa una gran, permanent i creixent confiança. Quin humor demanar-vos *complicitat* per a aquesta creença, per a aquest projecte; quin atreviment convidar-vos a crear vincles, a crear lligams, a insistir que el futur el tenim en un «nou nosaltres», on també hi ha d'haver els pares i mares, les mares i pares, presents en el títol d'aquesta jornada.

Ara, doncs, us convido que us atreviu a ser còmplices perquè, amb molt bon humor, cometem el delictes de ser subversius educant en la singularitat.

Moltes gràcies.

Jaume Pallarolas P. Provincial

Resum de la intervenció del P. Provincial, Jaume Pallarolas, a la XIX Jornada Pedagògica, a l'Escola Pia de Nostra Senyora.

⁽¹⁾ Edmond Jabès, *Un extranjero con, bajo el brazo, un libro de pequeño formato*, Pág. 18, *Galaxia Gutenberg-Círculo de lectores*, Barcelona, 2002

⁽²⁾ De l'acudit de EL ROTO, a *El País de dimarts passat*, 1 de maig de 2007, pàg. 15

⁽³⁾ Edmon Vallès. *Pal·las*: Diccionari català

⁽⁴⁾ *Alcover: Humor: 2.a*

L'Assemblea del nan, però també la de la majoria d'edat

Crònica informal de l'Assemblea de Calella

Era la V Assemblea, però eren moltes les novetats. Per primera vegada es feia en un pavelló esportiu –molt ben decorat, per cert–, després d'haver estat acollits a les sales d'actes de Sarrià, Sabadell, Caldes i Igualada. El nombre de gent era semblant a d'altres anys. El lloc, per tant, no venia condicionat per la multitud. Vés a saber si per 'demostrar' a la població que «aquests sí que saben què porten entre mans». *Qui lo ça!* Era també la primera assemblea d'en Jaume Pallarolas com a Provincial: les anteriors les havia presidit en Josep Liñan –la primera– i l'Andreu Trilla les altres tres. I també la primera d'en Joan Vila, com a Secretari General, després de les dues d'en Carles Mascaró i d'en Ramon Francolí.

Però era, ja la V Assemblea i això es notava –segons deien els experts–: se sabia bé què tocava i què s'hi havia anat a fer a Calella. Aquesta vegada no hi havia cap document de pes, com «Una escola oberta als valors de l'evangeli» o «l'Estil metodològic», però aquest darrer era present quasi en tots els racons de la sala.

Molta participació dels assemblearis: en els grups de treball, en les propostes d'esmenes, en les votacions, ... I molta claredat en els plantejaments que es formulaven i en els textos que anaven a votació. Propostes dels pares i dels alumnes: una altra novetat. Ara, també sembla que algun escrutini en alguna votació es va fer llarg; hom deia que el «centre de dades» del Puyal és més àgil. Això sí, de tant en tant la pantalla anunciava resultats com si d'un oracle es tractés.

Encara una altra novetat: per primera vegada es va produir un empat –que ja costa amb cent i escaig de votants– i, tal com preveu el reglament, el vot de qualitat del President va decidir.

Es respirava bon to, ganes de progressar i un ambient cordial, més enllà de les diferents opcions legítimes i fins i tot, necessàries. És ben cert, també, que l'amable acollida dels de Calella també ho va facilitar.

«*L'estil, un camí per al canvi*» era el títol anunciat ja feia mesos. Però va resultar ser profètic. Aquesta era l'Assemblea de la majoria d'edat del Secretariat, creat el 1988. I sí, el Secretariat s'ha fet tan gran i tan «bonic» que fins ha arribat el moment del canvi de nom: de Secretariat de les Institucions 'Escolars' de l'Escola Pia de Catalunya a Secretariat de les Institucions 'Educatives'. Amb la vènia del Capítol Provincial, que la va donar. A veure si ara també canvien el logo, com els de Colònies Jordi Turull. Ah!, i això del nan amagat que mou els fils sense ser vist, pregunteu-ho al Provincial, quan el vegeu. Potser a la Jornada Pedagògica sabrem el final. Qui sap si serà a la propera Assemblea.

Mentrestant, procurarem posar en dansa objectius i polítiques, que no se'ns tirin els nous currículums a sobre. Per cert, algú de l'Assemblea en va sentir a parlar que s'apropaven canvis i nous continguts al sistema educatiu? Que l'estil ja és al camí del canvi? Potser sí, però ... vénen moltes competències bàsiques per ser molt i molt competents! «*Que Dios nos pille confesados*», deia la velleta veïna de casa. Potser ens cal, i no només per ser tan descreguts, ni pel galdós tema de la llengua!

Zum-zum

Jornada d'Esport i Convivència

El passat divendres 4 de maig es va celebrar a Terrassa la XIX Jornada Esport i Convivència, que anualment aplega als alumnes de 6è de primària dels col·legis de l'Escola Pia de Catalunya. Enguany, hi van participar més de 900 alumnes dels 36 grups de 6è de primària que tenen les nostres Institucions i també ens van acompanyar gairebé un centenar de professors i monitors.

Bons resultats de Sarrià a la prova de matemàtiques "Cangur 2007"

Quatre alumnes aconsegueixen estar en el 3% de les millors puntuacions, onze en el 10% i una menció especial, l'alumna de 1r de Batxillerat Laura Martínez Antonín

Balmes: Premi Joan Coromines

L'alumne de 2n de Batxillerat Joan Ferrarons i Llagostera ha estat guardonat amb el 1r Premi Joan Coromines per a treballs de recerca de batxillerat pel seu treball *Lingüística Computacional*.

Sabadell: Projecte d'Amical de Mauthausen

Del 3 al 6 de maig, un grup d'alumnes i els professors David Serrano i Ramón Riera, han participat al projecte: Viatge al camp de concentració de Mauthausen. Una experiència de compromís amb la difusió del respecte als drets de les persones.

Premis a la Creativitat

Un any més, s'ha celebrat a Tàrraga, la XII edició del lliurament de Premis per al Foment de la Creativitat sota el lema: Una mirada al món creatiu. L'acte es va realitzar, el dia 23 de maig, al claustre de l'escola convertit, per uns moments, en una sala de teatre on els nois i noies de l'escola, a través de diferents representacions teatrals, van anar presentant les diferents modalitats de cada premi. Un cop més vam poder premiar la imaginació i la creativitat de tots els nois i noies de les nostres escoles.

El consell de redacció de Papers us desitja un bon estiu!